

Книгата на Даниил – сто и шестдесетата

*Пророческото значение на последното видение на Даниил:
разкриване на истината за последните дни*

Jeff Pippenger
2024-03-26

В десета глава Даниил е представен като възкресен от дните на скръб чрез тристепенния процес на вечното благовестие. След това Гавриил предоставя на Даниил пророческата история от единадесета глава, като по този начин определя историята на светлината на великата река Хидекел.

„Необходимо е много по-задълбочено изучаване на Божието слово. Особено книгите Даниил и Откровението трябва да получат внимание, както никога преди в историята на нашето дело. Може да имаме по-малко да казваме в някои насоки относно римската власт и папството, но трябва да насочваме вниманието към онова, което пророците и апостолите са написали под вдъхновението на Божия Дух. Светият Дух така е устроил нещата — и при даването на пророчеството, и в събитията, изобразени в него, — че да поучи, че човешкият деятел трябва да бъде държан далеч от погледа, скрит в Христос, а Господ Бог небесен и Неговият закон да бъдат възвишени.

„Прочетете книгата на Даниил. Извикайте в ума си, точка по точка, историята на царствата, представени там. Вижте държавници, съвети, могъщи армии и вижте как Бог действаше, за да смири гордостта на човешките и да повали човешката слава в праха. Единствено Бог е представен като велик. Във видението на пророка Той се вижда как събаря един могъщ владетел и въздига друг. Той е разкрит като Монархът на вселената, Който предстои да установи Своего вечно царство — Старият по дни, живият Бог, Източникът на всяка мъдрост, Владетелят на настоящето, Разкривателят на бъдещето. Прочетете и разберете колко беден, колко немошен, колко краткотраен, колко заблуждаващ се, колко виновен е човекът, когато въздига душата си към суетата.“

„Светият Дух чрез Исаия ни насочва към Бога, живия Бог, като главен предмет на внимание — към Бога, както е открит в Христос. „Защото ни се роди Дете, Син ни се даде; и управлението ще бъде на рамото Му; и името Му ще се нарече Чуден, Съветник, Бог могъщ, Отец на вечността, Княз на мира“ [Исаия 9:6].“

„Светлината, която Даниил получи непосредствено от Бога, бе дадена особено за тези последни дни. Виденията, които той видя при бреговете на Улай и Хидекел, великите реки на Сенаар, сега са в процес на изпълнение и всички предсказани събития скоро ще са се сбъднали.“ Manuscript Releases, volume 16, 333, 334.

Светият Дух „така оформи обстоятелствата“ при даването на пророчеството „и събитията“ на последното видение на Даниил, че първата глава (десета) представя опитността на Божия народ в последните дни, както и последната глава (дванадесета). Оформянето на тези три глави, които съставляват светлината на река Хидекел, която „бе дадена особено за тези

последни дни“, бе предназначено да носи трисъставното определение на „истината“. В това, че първата съответства на последната, а средната представлява бунт, ние имаме не само строежа на еврейската дума „истина“, която бе образувана от първата, тринадесетата и последната буква на еврейската азбука, но виждаме също и подписа на Алфа и Омега.

Десета глава на Даниил идентифицира сто четиридесет и четирите хиляди, които разбират както видението „хазон“ за две хиляди петстотин и двадесетте години, така и видението „маре“ за двете хиляди и триста години. Те не само разбират тези две видения, но и притежават опитността на оправдание чрез вяра, която се произвежда от женското и каузативно видение „мара“ на „явяването“.

„За ума и душата, както и за тялото, Божият закон е, че силата се придобива чрез усилие. Упражнението е това, което развива. В съгласие с този закон Бог е осигурил в Своето слово средствата за умствено и духовно развитие.

„Библията съдържа всички принципи, които хората трябва да разбират, за да бъдат подготвени или за този живот, или за живота, който предстои. И тези принципи могат да бъдат разбрани от всички. Никой, който има дух да оцени нейното учение, не може да прочете дори един-единствен откъс от Библията, без да придобие от него някаква полезна мисъл. Но най-ценното учение на Библията не може да се придобие чрез случайно или несвързано изучаване. Нейната велика система на истината не е представена така, че да бъде разпозната от прибързания или невнимателния читател. Много от нейните съкровища лежат далеч под повърхността и могат да бъдат придобити само чрез прилежно изследване и непрестанно усилие. Истините, които съставят великото цяло, трябва да бъдат издирени и събрани, „тук малко, там малко“. Исая 28:10.

„Когато бъдат така издирени и събрани заедно, ще се установи, че са свършено пригодени едно към друго. Всяко Евангелие е допълнение към другите, всяко пророчество — обяснение на друго, всяка истина — развитие на някоя друга истина. Образите на юдейския домострой се изясняват чрез Евангелието. Всеки принцип в Божието слово има своето място, всеки факт — своето значение. И завършеното цяло, по замисъл и изпълнение, свидетелства за своя Автор. Такова съграждение никой ум освен ума на Безкрайния не би могъл нито да замисли, нито да изгради.“

„При изследването на различните части и изучаването на тяхната взаимовръзка най-висшите способности на човешкия ум биват призовани към напрегната дейност. Никой не може да се занимава с такова изучаване, без да развива умствена сила.

„И не само в издирването на истината и в събирането ѝ се състои умствената стойност на изучаването на Библията. Тя се състои също и в усилието, необходимо, за да бъдат схванати представените теми. Умът, зает единствено с обикновени неща, закърнява и отслабва. Ако никога не бъде натоварван да разбира велики и далечни по обхват истини, след време той губи способността си да се развива. Като предпазно средство срещу това израждане и като подтик за развитие, нищо друго не може да се сравни с изучаването на Божието слово. Като средство за умствено възпитание Библията е по-действена от която и да било друга книга или от всички други книги, взети заедно. Величието на нейните

теми, величествената простота на нейните изкази, красотата на нейните образи оживяват и възвисяват мислите така, както нищо друго не може. Никое друго изследване не може да придаде такава умствена сила, както усилието да бъдат схванати поразителните истини на откровението. Умът, доведен по този начин в досег с мислите на Безкрайния, не може да не се разшири и укрепи.“

„И още по-велика е силата на Библията в развитието на духовното естество. Човекът, създаден за общение с Бога, може единствено в такова общение да намери своя истински живот и развитие. Създаден да намира в Бога най-висшата си радост, той не може в нищо друго да намери онова, което да уталожи копнежите на сърцето, да насити глада и жаждата на душата. Онзи, който с искрен и възприемчив дух изучава Божието слово, стремейки се да разбере неговите истини, ще бъде доведен в досег с неговия Автор; и, освен по свой собствен избор, няма предел за възможностите на неговото развитие.

„С широкия си диапазон от стилове и теми Библията съдържа нещо, което да заинтересува всеки ум и да привлече всяко сърце. На нейните страници се намира най-древната история; биографията, най-вярна на живота; принципи на управление за ръководството на държавата, за уреждането на дома — принципи, на които човешката мъдрост никога не се е равнявала. Тя съдържа най-дълбока философия, най-сладка и най-възвишена поезия, най-пламенна и най-трогателна. Неизмеримо превъзхождащи по стойност произведенията на който и да е човешки автор са писанията на Библията дори и когато се разглеждат така; но с безкрайно по-широк обхват, с безкрайно по-голяма стойност са те, когато бъдат видени в тяхната връзка с великата централна мисъл. Разглеждана в светлината на тази мисъл, всяка тема придобива ново значение. В най-просто изразените истини са включени принципи, които са високи като небето и обхващат вечността.“

„Централната тема на Библията, темата, около която се групира всяка друга в цялата книга, е планът на изкуплението, възстановяването в човешката душа на Божия образ. От първия намек за надежда в присъдата, произнесена в Едем, до онова последно славно обещание в Откровението: „Те ще гледат лицето Му; и Неговото име ще бъде на челата им“ (Откровение 22:4), основната мисъл на всяка книга и на всеки откъс от Библията е разкриването на тази чудна тема — въздигането на човека — Божията сила, „която ни дава победата чрез нашия Господ Исус Христос“. 1 Коринтяни 15:57.“ Възпитание, 123–125.

В току-що цитирания откъс се посочва, че Библията, разглеждана от която и да е област на литературата, е далеч по-превъзходна от всяко човешко произведение. Сестра Уайт заявява: „На нейните страници се намират най-древната история; биографията, най-вярна на живота; принципи на управление за ръководенето на държавата, за уреждането на домакинството — принципи, с които човешката мъдрост никога не се е изравнила. Тя съдържа най-дълбока философия, най-сладка и най-възвишена поезия, най-пламенна и най-трогателна“, и че „такъв строеж никой ум освен Ума на Безкрайния не би могъл нито да замисли, нито да изгради“.

Всички признати правила на човечеството, чрез които се определят правилата, осигуряващи структурата на литературата, са превъзхождани от Библията. Принципите, представяни в университетите на човечеството, чрез които се различава посредствената или по-нисшата литература от шедьоврите на човешката литература, също са превъзхождани от Библията. Имайки това предвид, заслужава да се признае, че кулминацията, великият завършек на пророческото свидетелство на цялата Библия, е представена в последното видение на Даниил. То е крайъгълният камък на пророческото свидетелство, и в човешката литература няма кулминация, която да се доближава до свидетелството на единадесета глава на Даниил, започвайки от първи стих и продължавайки до четвърти стих на дванадесета глава.

В книгата Откровение всички книги на Библията се срещат и завършват, а в Откровението същите линии на пророчество са подхванати както в книгата на Даниил, но по отношение една към друга книгата на Даниил е първото споменаване, а Откровение — последното. Всичко съществува в първото споменаване и всичко съществува в книгата на Даниил, а кулминацията на книгата е видението, дадено при река Хидекел. Кулминацията на събитията, представени в това видение, започва в четиридесети стих и продължава, докато книгата бъде запечатана в четвъртият стих на дванадесета глава. Тези стихове представляват великия финал на всяка пророческа истина, която някога е била изговорена или записана от светите мъже от древността, включително сестра Уайт.

Това, което води до този извод в единадесета глава, са истории в рамките на самата глава, които дават свидетелства за правилното разбиране на последните шест стиха на единадесета глава, където тройните врагове — змеят, звярът и лъжепророкът — сега водят света към края на човешкото време на изпитване. Сестра Уайт пряко определя този вътрешен принцип.

„Нямаме време за губене. Смутни времена са пред нас. Светът е раздвижен от духа на война. Скоро ще се разиграят сцените на смут, за които се говори в пророчествата. Пророчеството в единадесета глава на Даниил е почти достигнало пълното си изпълнение. Голяма част от историята, която се е осъществила в изпълнение на това пророчество, ще се повтори. В тридесети стих се говори за сила, която „ще се огорчи и ще се върне, и ще негодува против святия завет; така ще постъпи; дори ще се върне и ще се съюзи с ония, които изоставят светия завет. И въоръжени сили ще застанат на негова страна, и ще осквернят светилището, крепостта, и ще отнемат всекидневната жертва, и ще поставят мерзостта, която докарва запустение. А онези, които вършат нечестие против завета, ще поквари с ласкателства; но хората, които познават своя Бог, ще се укрепят и ще вършат подвизи. И разумните между хората ще вразумят мнозина; но ще падат от меч и от пламък, чрез плен и чрез грабеж, много дни. А когато падат, ще бъдат подпомогнати с малка помощ; но мнозина ще се прилепят към тях с ласкателства. И някои от разумните ще паднат, за да бъдат изпитани, и очистени, и избелени, до времето на края; защото то е още за определеното време. И царят ще постъпва според волята си; и ще се възвиси и ще превъзнесе себе си над всеки бог, и ще говори чудни неща против Бога на боговете, и ще благоуспява, докато се извърши гневът; защото определеното ще се изпълни.“ Даниил 11:30–36.

„Ще се разиграят сцени, подобни на описаните в тези думи. Виждаме доказателства, че Сатана бързо завладява умовете на хора, които нямат страх от Бога пред себе си. Нека всички прочетат и разберат пророчествата на тази книга, защото сега навлизаме във времето на скръбта, за което е говорено:“

„И в онова време ще се надигне Михаил, великият княз, който стои за синовете на твоя народ; и ще настане време на скръб, каквото не е имало, откакто съществува народ, до онова време; и в онова време твоят народ ще бъде избавен — всеки, който се намери записан в книгата. И мнозина от онези, които спят в пръстта на земята, ще се събудят, едни за вечен живот, а други за срам и вечно презрение. И разумните ще сияят като светлината на небесния свод; и онези, които обръщат мнозина към правда — като звездите до вечни векове. А ти, Данииле, затвори думите и запечатай книгата до времето на края: мнозина ще тичат насам-натам и знанието ще се умножи.“ Даниил 12:1–4.
Manuscript Releases, number 13, 394.

В този пасаж сестра Уайт първо се позовава на единадесета глава от книгата на Даниил, а след това посочва принципа, „че голяма част от историята, която се е осъществила в изпълнение на това пророчество, ще се повтори“. След това тя непосредствено цитира стихове тридесети до тридесет и шести и ги последва с твърдението, че „ще се разиграят сцени, подобни на описаните в тези думи“. След като посочва стихове тридесети до тридесет и шести и казва, че ще се разиграят сцени, подобни на тези стихове, тя след това посочва края на благодатното време, когато Михаил се повдига в първия стих на дванадесета глава. По този начин тя обособява тези седем стиха и ги поставя в историята, която непосредствено предхожда повдигането на Михаил.

Нееднократно сме разглеждали историята на стихове тридесет до тридесет и шест и начина, по който те съответстват на стихове четиридесет до четиридесет и пет от Даниил единадесета глава, и сега ще започнем да разглеждаме други периоди от пророческата история в единадесета глава, които се повтарят в тези последни шест стиха. Но преди да сторим това, ще представим още веднъж кратко обобщение на паралела между стихове тридесет до тридесет и шест и стихове четиридесет до четиридесет и пет.

Тридесети стих бележи прехода от езическия Рим към папския Рим. Тази преходна история е разгледана в различни пророчески пасаж, които посочват такива дати като годините 330, 508, 533 и 538. Има и други пророчески белези в прехода от четвъртото царство към петото царство на библейското пророчество, но в тридесет и първи стих езическият Рим се изправя в подкрепа на папството, както е представен чрез Хлодвиг в 496 година. Езическите сили, първоначално представени чрез Хлодвиг в стиха, извършват делото по премахването на всяка езическа съпротива („всекидневната“) срещу възхода на папството до 508 година. Войната от онези времена донася разрушение върху град Рим през тази история, както е представено чрез „свещилището на силата“, а до 538 година езическите сили поставят папството на трона на земята и тогава то приема неделен закон на Орлеанския събор.

Стихове тридесет и втори до тридесет и шести определят кръвопролитната война, която папството тогава поведе срещу Божиите верни през хилядата двеста и шестдесет години на

Тъмните векове. В крайна сметка папството достига своя край в стих тридесет и шести. В стих четиридесети Рейгън сключи таен съюз с антихриста, отбелязвайки момента, когато съпротивата на протестантизма бе отстранена, както е представено от годината 508. Ангажиментът на Рейгън във финансово отношение и чрез военна мощ бе предобразен от „военните сили“, които се изправиха в подкрепа на папството през 496 г. Унищожаването на светилището-крепост на езическия Рим, представено от град Рим, е предобраз на унищожаването на Конституцията на Съединените щати при скоро идващия неделен закон, защото Конституцията е светилището-крепост на Съединените щати. При неделния закон папството отново ще бъде поставено на престола на земята, както е представено от годината 538.

Тогава ще започне последният период на убийствено папско преследване, насочено срещу Божиите верни, както се случи през Тъмните векове от 538 до 1798 година. Това ще доведе до края на човешкото изпитателно време, когато Михаил се надига, както е представено от 1798 година, когато папството, което бе благоденствало хиляда двеста и шестдесет години, получи възмущението на смъртоносната рана.

Ще продължим това изследване в следващата статия.

„Веднъж, когато бях в Ню Йорк, в нощно видение бях призована да гледам сгради, издигащи се етаж след етаж към небето. За тези сгради се даваше гаранция, че са огнеупорни, и те бяха построени, за да прославят своите собственици и строители. Все по-високо и по-високо се издигаха тези сгради и в тях бяха употребени най-скъпите материали. Онези, на които принадлежаха тези сгради, не си задаваха въпроса: „Как можем най-добре да прославим Бога?“ Господ не беше в мислите им.

„Помислих си: „О, дано онези, които така влагат средствата си, можеха да видят своя път така, както го вижда Бог! Те трупат великолепни здания, но колко безумни в очите на Владетеля на вселената са техните кроежи и замисли. Те не изследват с всички сили на сърцето и ума как биха могли да прославят Бога. Изгубили са от поглед това — първия дълг на човека.“

„Когато тези величествени сгради се издигаха, собствениците им се радваха с честолюбива гордост, че имат средства, с които да угаждат на себе си и да предизвикват завистта на своите съседи. Голяма част от парите, които така влагали, бе придобита чрез изнудване, чрез смазване на бедните. Те забравяха, че на небето се води отчет за всяка делова сделка; там е записана всяка несправедна уговорка, всяко измамно дело. Идва време, когато в своята измама и дързост хората ще достигнат до точка, която Господ няма да им позволи да преминат, и ще научат, че има предел на дълготърпението на Йехова.“

„Картината, която след това премина пред мен, беше пожарна тревога. Хора гледаха високите и уж огнеупорни сгради и казваха: „Те са съвършено сигурни.“ Но тези сгради бяха погълнати, сякаш бяха направени от катран. Пожарните машини не можеха да направят нищо, за да спрат разрушението. Пожарникарите не бяха в състояние да задействат машините.“

„Получих наставление, че когато настъпи Господното време, ако не е настъпила никаква промяна в сърцата на горди, честолюбиви човешки същества, хората ще открият, че ръката, която е била силна да спасява, ще бъде силна да погубва. Никоя земна сила не може да възпре Божията ръка. Никакъв материал не може да бъде използван при издигането на сгради, който да ги запази от разрушение, когато настъпи определеното от Бога време да въздаде възмездие на хората за тяхното пренебрежение към Неговия закон и за тяхното себелюбиво честолюбие.

„Не са мнозина, дори сред възпитателите и държавниците, които разбират причините, лежащи в основата на сегашното състояние на обществото. Онези, които държат юздите на управлението, не са в състояние да разрешат проблема за нравствената поквара, бедността, нищетата и нарастващата престъпност. Напразно се борят да поставят стопанската дейност върху по-сигурна основа. Ако хората обръщаха повече внимание на учението на Божието слово, биха намерили разрешение на проблемите, които ги смущават.“

„Писанията описват състоянието на света непосредствено преди второто пришествие на Христос. За хората, които чрез грабеж и изнудване трупат големи богатства, е писано: „Събрали сте си съкровище за последните дни. Ето, заплатата на работниците, които пожънаха нивите ви, задържана от вас чрез измама, вика; и виковете на жетварите са влезли в ушите на Господа Саваота. Живели сте разкошно на земята и сте се отдали на разпътство; угоили сте сърцата си като в ден на клане. Осъдили сте и убили праведния; той не ви се противи.“ Яков 5:3–6.

„Но кой разчита предупрежденията, дадени чрез бързо изпълняващите се знамения на времето? Какво впечатление се произвежда върху светските хора? Каква промяна се вижда в тяхното отношение? Не повече, отколкото се виждаше в отношението на жителите на ноевия свят. Погълнати от светски занимания и удоволствия, предпотопните „не усетиха, докато дойде потопът и ги отнесе всички“. Матей 24:39. Те имаха изпратени от небето предупреждения, но отказаха да ги послушат. И днес светът, напълно безразличен към предупреждаващия Божи глас, бърза към вечна гибел.

„Светът е раздвижен от духа на война. Пророчеството на единадесетата глава на Даниил почти е достигнало пълното си изпълнение. Скоро ще се осъществят сцените на смут, за които се говори в пророчествата.“ Свидетелства, том 9, 12–14.